

«Тата можа ўсё што заўгодна...»

«3 чатырма дзецьмі не паспяваеш часам паесці!»

У сталічнай сям'і Гарбуновых чацвёра дзяцей: Макар, Любава, Аліна і Максім.

— Максім спяшаецца на навучальна-вытворчай камбінат. Ён адзін з Заводскага раёна вучыцца на сацработніка. Зараз едзе ў прытулак дапамагаць. Летам была практыка ў доме састарэлых. Яму

падабаецца, — ганарыцца сынам **Яўгенія**. — Максім вучыць японскую мову. Амаль скончыў мастацкую школу — за тры месяцы да выпуску кінуй. Падлеткі!

— Сядайце, будзем каву піць, — заве да стала гаспадар. — Усё гатова.

— А ты спытаў, каму з цукрам, каму без? — усміхаецца жонка. — Ці ўсім як сабе зрабіў?

— Галоўнае — смачна, — адказвае Сяргей. — Спадзяюся, госці на дыетах не сядзяць? Мы з Жэняй, напрыклад, ужо месяц як пачалі рыхтавацца да лета. Заўсёды робім гэта калектыўна. Аднаму цяжка. Худзем па дыеце Дзюкана, — тлумачыць мужчына. — У падрабязнасці лезці не буду — вам гэта не трэба. А мне матуля, калі пазваніў ёй па скайпе, аднойчы сказала: «Сыноч, у цябе твар у экран не ўлазіць». Вось гэта быў сігнал!

— Мы ўжо другі раз худзем. Зараз пакажу, якія былі раней. Не пазнаеце, — гартае фотаздымкі на планшэце Яўгенія.

— Першы раз я скінуў 18 кілаграмаў! А потым наступіў Новы год, аліўе — сарваліся! Але нічога, мы вопытныя, нагонім. Так, Макар? — бярэ малага на рукі бацька. — З чатырма дзецьмі не паспяваеш часам паесці!

«Амаль усю мэблю ў кватэры зрабіў Сяргей»

— Усю мэблю, што бачыце ў кватэры, зрабіў Сяргей. Стол, шафа ў гасцінай, кухня — усё сам! — хваліць мужа Яўгенія. — На першым паверсе дома і ў ліфце звярніце ўвагу на люстэркі — таксама яго рук справа.

— Мне Любава дапамагае, — сціпла кажа гаспадар. — Яна татава дачка! Можа гадзінамі сядзець у інструментах. Цвікі, шрубы перабірае. Макар падрасце — справа пойдзе яшчэ хутчэй.

— У гэтую кватэру мы пераехалі ў мінулым годзе. Атрымалі ключы ў

лютым, а ў маі ўжо перавезлі рэчы. Мы былі дзесьці пятай сям'ёй, якая засялялася ў новы дом. Да гэтага жылі з маёй матуляй на 20 квадратных метрах. Было цесна. Зараз па пакоях можна на скейце ганяць, — расказвае гаспадыня.

— Кватэру атрымалі пустую — адны сцены. Рамонт зрабілі прасценькі. З малымі дзецьмі праз два гады многае прыйдзеца мяняць. Але нават пры такім раскладзе працы яшчэ шмат. Не ўсё адразу, — дзеліцца Сяргей. — Па спецы-

людзі ў гэты час ужо купаюцца і загараюць, — тлумачыць мужчына.

Пра ўзаемаадносінны са старэйшымі дзецьмі Яўгенія Сяргей адказвае з гумарам:

— Як там кажуць? Каб заваяваць жанчыну, трэба пасябраваць з яе дзецьмі! Таму выбару ў мяне не было, — усміхаецца. — Максім і Аліна тады былі меншымі, і знайсці да іх падыход было прасцей. Да таго ж я сам са шматдзетнай сям'і. Нас у бацькоў было чацвёра, няньчыў малодшых сястру і брата. Дзіцячую псіхалогію крыху на той момант разумееў.

«Матуля, усё смачна, але давай наступны раз тата будзе гатаваць»

— З Любавай у дэкрэце сядзела я. Макар нарадзіўся, калі дачка было два гады дзевяць месяцаў. Аўтаматычна мой «адпачынак» працягнуўся. У Сяргея на той момант была цяжкая сітуацыя — фірма амаль абанкруцілася. І менавіта тады нам паступіла прапанова на льготны крэдыт на кватэру. Каб яго атрымаць, па нашым заканадаўстве абодва бацькі павінны быць працаўладкаванымі. Шукаць мужу новую работу — няма часу. Ды і я ўжо не магла больш сядзець дома! Грудзмі Макара я карміла літаральна некалькі месяцаў. Так яго атрымаць, па перайшоў у надзейныя рукі таты, — расказвае Яўгенія.

— Жэня працуе намеснікам дырэктара аднаго з мінскіх гіпермаркетаў. Графік у яе тры праз тры, таму спачатку мы ўсё паспяхова сумяшчалі. То яна, то я заступалі на «змену», — жартуе бацька. — Цешча была на падхваце. Але калі Макар падрос і стаў патрабаваць да сябе больш увагі, стала складаней. Яшчэ і за Любавай нагляд патрэбен!

— Зараз, кажу з чыстым сумленнем, Сяргей у паўна-вартасным дэкрэтным водпуску. Усё робіць сам. У свае выхадныя я нават не ўстаю завесці Любаву ў сад, — расказвае жанчына.

— Што ты тут намалываў? Сонейка? Прыгожа! — падае Макару фламастары Сяргей. — Дачушка, не чапай! Гэта не цацкі! — забірае ў Любавы аб'ектыў нашага фатографа.

— Любава ў нас яшчэ той кадр, таму большасць гісторый будзе менавіта пра яе, — кажа гаспадыня. — Неяк папрасіла яна мяне

спячы бліны. Есць і кажа: «Матуля, усё смачна, але давай наступны раз тата будзе гатаваць».

— Каронная страва Сяргея — смажаная бульба з цыбуляй! — уступае Аліна. — Чабурэкі смачныя атрымліваюцца.

— Па гатаванні ў мяне ніякіх праблем няма. Прачытаў рэцэпт — зрабіў. Галоўнае — жаданне! — лічыць мужчына. — Аліна вельмі дапамагае. І з малымі, і на кухні. Любава, нажніцы табе не патрэбныя. Тут вугал проста трэба адрываць. Бачыш? — тлумачыць бацька, адкрываючы дачце ёгурт. — Сыноч, піць будзеш?

— Я працавала 30 і 31 снежня ўвесь дзень. Сяргей цалкам прыгатаваў святочны стол. І гэта з малым на руках! — горда кажа Яўгенія.

«Чалавеку, які прыдумаў памперсы, трэба Нобелеўскую прэмію даць!»

— У нас ёсць дзяжурства па прыборцы сярод членаў сям'і. Макара, праўда, гэта не датычыцца, Любава корміць катой. У панядзе-

лак і аўторак дзяжурчыць Аліна, у сераду, чацвер — Максім. Мы з Сяргеем — у пятніцу і на выхадных, — расказвае гаспадыня. — Дзяжурны мы посуд, ходзіць у краму па прадукты, прыбірае за жывёламі, выносіць смецце. Гэты метады пераняў ў іншай шматдзетнай сям'і. У іх дзевяць дзяцей: трое сваіх, шасцёра прыёмных. Схема, вядома, прыжылася не адразу. Былі незадаволеныя, але прызвычаліся.

— Дзякуй часу, што бытавая тэхніка дайшла да нябачаных цу-

даў і дапамагае выжыць мужчыне ў дэкрэце! — дадае Сяргей. — А чалавеку, які прыдумаў памперсы, трэба наогул Нобелеўскую прэмію даць!

— Дарэчы, аб прыборцы. Прыходжу аднойчы з работы, гляджу — балкон у нейкіх карычнева-жоўтых палосках. «Гэта я морквай малявала, пакуль тата Макара спаць укладваў. А потым морква зламалася», — пачула ў апраўданне ад Любавы. Балкон «нянька» і «маштачка» мылі разам, — успамінае Яўгенія.

— Такое было ўсяго аднойчы, — абараняецца тата. — Увогуле, я прынцыпова рэжымны чалавек. Калі адбой у 22 гадзіны, то ўсе да гэтага часу павінны быць у ложку. А вось жонка ў гэтым плане мякчэйшая. Прычоскі Любава раблю таксама я. Калісьці ўдзельнічаў у татавым злёце — на хуткасць плёў коску. Нешта нават выйграў. Адзінае, што мне не давараюць, — гэта адзяваць малодшых дзяцей. Адзенне ў сад, на вуліцу, паліклініку раскладвае па стосіках жонка. Чаму? Калі выбірае ўборы тата, мама жахаецца! То колеры адзін да аднаго не пасуюць, то яшчэ што. Мне галоўнае, каб малы цёпла і зручна было! А матулі — каб яшчэ і прыгожа.

Нездарма ў вядомай песні гаворыцца «Тата можа, тата можа ўсё што заўгодна... Толькі мамай, толькі мамай не можа быць». Мама ёсць мама. Калі Жэня прыходзіць з працы, малы павісне ў яе на шыі і не адпускае: «Макаркіна матуля!»

Цікава, што, калі Жэня была ў дэкрэце, я разважаў: «Цудоўны час! Ляжы сабе на канале, спі!» На самай справе гэта вельмі цяжкая праца! Іншы раз нейкі «дзэн» шукаць трэба, каб не сарвацца, — жартуе тата. — Я рыбалку люблю.

— Мужчына дзеліцца: жонка, сядзячы дома з Любавай, заўсёды прасіла, каб ён ёй часцей тэлефанавалі: «Ты ж там усюды ходзіш, раскажы апошнія навіны?»

— Скажу шчыра, гэта раздражняла. Зараз тэлефаную жонцы: «Жэня, што дзе новага?!»

На пытанне, ці пайшоў бы Сяргей яшчэ раз у дэкрэты адпачынак, мужчына адказвае пасля хвіліннай паўзы:

— Я ўжо хачу паўна-вартасна працаваць, дарабіць нарэшце рамонт. Мару пра домік у вёсцы, Жэня — пра паездку на мора. Думаю, што на пятае дзіця пакуль не адважымся. Але хто ведае, як яно будзе?! Я — чалавек актыўны. Заўсёды за любы рух, акрамя галадоўкі! — смяецца мужчына і звяртаецца да малага: «Дружы мой, нешта мы загуляліся. У кагосяці па графіку ўжо павінен быць дзённы сон. Пойдзем, сыноч, укладвацца спаць».

Кацярына АСМЫКОВІЧ.
Фота Ганны ЗАНКОВІЧ.

(Заканчэнне.)

Пачатак на 1-й стар. «СГ.»